

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.401 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Congolese nationaliteit, op 23 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 februari 2009 en van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 27 januari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid, eveneens aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat J. TIELEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 21 april 1962 te zijn geboren te Kinshasa en van Congolese nationaliteit te zijn.

Verzoekster komt in 1998 aan in het Belgische Rijk en dient op 17 november 1998 een asielaanvraag in.

Op 18 maart 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die op 15 februari 2000 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt. Het beroep bij de Raad van State wordt op 22 september 2003 verworpen bij arrest nr. 123.190.

Op 17 oktober 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 17 oktober 2003 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 14 december 2006 aan verzoekster betekend samen met de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens van 14 december 2006.

Op 22 november 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in functie van haar huwelijk met dhr. D.M.

Op 7 mei 2008 dient verzoekster een aanvulling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 november 2007 in.

Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 22 november 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

*“(...) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 1998 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een appartement huurt, Nederlandse taallessen volgde, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 15.02.2000 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 18.02.2000. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.03.1999 en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer een jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke

verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Vanaf 1 juni 2007 is de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie enkel nog van toepassing op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg. (Omszendbrief van 21.06.2007, gepubliceerd op 04.07.2007)

*Betrokkene beweert dat zij de zorg op zich heeft genomen van de gevestigde vreemdeling dhr. D.M. (...) (R.R.: 074031244987). Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat verzoekster eventueel kan terugkeren naar België. De advocaat van betrokkene beweert dat verzoekster haar aanwezigheid noodzakelijk is voor de dagdagelijkse medische zorg van dhr. D., echter het voorgelegde medisch attest van dr. C. B. d.d. 18.04.2008 stelt duidelijk "...dat de gezondheidstoestand van de heer M.D. (...) de hulp van **derden** zeer noodzakelijk maakt." Aangezien dhr. D. (...) een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden, betekent een tijdelijke terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst ook geen ontneming van de noodzakelijke medische hulp aan dhr. D. (...), en aldus ook geen schending van artikel 3 EVRM.*

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene bijna negen jaar op illegale wijze in het land verblijft. Uit dit illegale verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat betrokkene in totaal meer dan tien jaar in België verblijft, kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij in de eerste plaats zelf gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene nog steeds op illegale wijze in België verblijft is dan ook geheel te wijten aan haar eigen houding op dat moment.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis (...)"

Op 19 februari 2009 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 15.02.2000.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BVG d.d. 18.03.1999. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Ontvankelijkheid

In zoverre het beroep van verzoekster gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 19 februari 2009 ter kennis werd gebracht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve op dat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoekster reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 18 maart 1999 en dat de opeenvolgende beroepen tegen dit bevel definitief werden verworpen (RvS 22 september 2003, nr. 123.190). Ook op 14 december 2006 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat dit bevel van 14 december 2006 werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoekster. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet en levert voor haar geen nut op omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 maart 1999 en 14 december 2006 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 19 februari 2009 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoekster heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat geenszins aan de motiveringsplicht werd voldaan, daar de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende. Waar de bestreden beslissing meent te kunnen stellen dat verzoekster zelf aan de oorsprong ligt van haar illegaal verblijf wijst verzoekster vooreerst op een aantal feiten. Met deze feiten toont zij aan dat zij sedert 2000 om geldige redenen langer in het land bleef, met name om haar verblijfprocedures te kunnen opvolgen. Deze procedures waren het cassatieberoep bij de Raad van State, haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het valt verzoekster ten eerste niet te verwijten dat deze procedures zo lang aansleepten en bovendien had zij steeds gegronde redenen om de procedures aan te vatten. Ten tweede diende verzoekster bij haar zieke partner te blijven, wie zij medische zorgen toediende en met wie zij een familie vormt. Verzoekster heeft in afwachting ook niet stilgezeten en heeft vele initiatieven genomen om zich te integreren in ons land. Zo heeft ze onder andere Nederlands geleerd waardoor ze veel vrienden gemaakt heeft. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en niet in overeenstemming is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht in het middel, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die een aanvraag in België rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aanvoert dat deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ook uit het verzoekschrift zelf blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster in haar aanvraag van 22 november 2007 als buitengewone omstandigheid de schending van artikel 8 van het EVRM aanhaalde, met name dat ze al lang een relatie heeft met dhr. D.M. en al sinds 2000 met hem samenwoont, ten bewijze waarvan ze verwijst naar haar stukken. Zij stelde op 13 oktober 2007 ook te zijn gehuwd met dhr. D.M. voor het consulaat van Congo, zodat er zeker sprake is van een gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. In haar aanvullende aanvraag van 7 mei 2007 stelde verzoekster dat ze haar aanvraag niet in haar land van herkomst kan indienen, daar dit een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen omdat dhr. D.M. ernstig ziek is en zij hem verpleegt. Zij legt hiervan een doktersattest neer. Bij de elementen ten gronde verwees verzoekster nog naar haar goede integratie.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Verweerder motiveert omtrent elk van deze elementen uitgebreid waarom hij deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden.

Verzoekster stelt dat zij langer in het land bleef om haar procedures op te volgen en dat zij goede redenen had om deze procedures in te leiden zodat het haar niet kan worden verweten dat deze procedures zo lang aansleepten. Met deze kritiek weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet, met name dat haar integratie, die zij heeft verworven tijdens haar al dan niet illegaal verblijf in België, het haar niet bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in te dienen in haar land van herkomst. De buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoekster gaf zelf in haar aanvraag de elementen van integratie op als elementen ten gronde. Volledigheidshalve is verweerder nagegaan of de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen, doch concludeerde dat verzoekster geen redenen opgeeft waarom het voor haar ingevolge haar integratie bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs, en los van de vraag of deze integratie werd verkregen in legaal of illegaal verblijf, concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn. Verzoekster herhaalt verder dat er buitengewone omstandigheden waren, met name haar familieleven met dhr. D.M., en het feit dat zij de zorg voor D.M., die ernstig ziek is, op zich neemt. Indien zij zou worden verplicht terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, zou dit een schending inhouden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoekster beperkt zich in dit eerste onderdeel slechts tot een loutere herhaling van wat zij in haar aanvraag stelde. De Raad herhaalt dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermag zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur. Verzoekster gaat in de volgende onderdelen van haar middel hier dieper op in, zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van deze onderdelen, waaruit zal blijken dat verzoekster er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en aan te tonen dat er een schending is van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, die een buitengewone omstandigheid zouden vormen in hoofde van verzoekster.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat verweerder onterecht tot de conclusie is gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in hoofde van verzoekster die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot haar familieleven de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM schenden.

Verzoekster stelt eerstens dat het begrip “familielevens” in de zin van artikel 8 van het EVRM gedefinieerd werd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Zo werd onder meer gesteld dat er niet noodzakelijk een huwelijk dient te zijn, doch dat er reeds sprake is van een familielevens van zodra de betrokken personen de facto een gezin vormen. De bestreden beslissing stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De bestreden beslissing houdt aldus geen rekening met het feit dat de relatie tussen verzoekster en M.D. geen gewone relatie is, maar wel een huwelijk gebaseerd op een duurzame samenwoning. De bestreden beslissing houdt geen rekening met dit huwelijk, noch met de bewijzen van duurzame samenwoning, zodat de motivering foutief en minstens niet afdoende is.

Daarenboven stelt verzoekster dat bij een inmenging in artikel 8 van het EVRM een proportionaliteitstoets dient te worden gedaan. De bestreden beslissing motiveert echter niet welke dringende maatschappelijke behoefte een inmenging in het recht op een gezinsleven in casu zou verantwoorden. Verzoekster vormt geen gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid, zij kwam nooit in aanraking met het gerecht, daarentegen is haar aanwezigheid in België noodzakelijk voor de gezondheid van haar partner. Waar de bestreden beslissing stelt dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering betreft, stelt verzoekster dat het algemeen geweten is dat een aanvraag overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst erg onzeker is en erg lang duurt. Dergelijke onzekerheid is op zich reeds een inbreuk op het recht op een onverstoord gezinsleven evenals de lange wachttijd in Congo. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing volledig foutief dat de *“terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat en aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”* Bijgevolg zijn artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht geschonden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster heeft aangetoond samen te wonen met dhr. D.M. en een huwelijk te hebben gesloten voor het consulaat van Congo. Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekster wenst te laten uitschijnen, dat de gemachtigde van de minister aanvaardt dat er sprake is van een gezinsleven, doch dat de bestreden beslissing niet disproportioneel is en bijgevolg geen schending vormt van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het is dus niet vereist dat verzoekster in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht om te kunnen spreken van een gevaar voor de openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het

bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeksters argument dat haar aanwezigheid in België noodzakelijk is voor de gezondheid van haar partner, zal aldus mee in de weegschaal moeten worden gelegd.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. In casu werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Verzoekster is bijgevolg onderworpen aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Verzoekster stelt dat het feit dat zij gescheiden zou worden van haar partner dhr. D.M. met wie reeds sinds 2000 samenwoont en met wie zij gehuwd is voor het consulaat van Congo een schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM en bijgevolg een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende:

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Verweerder is bijgevolg nagegaan of het feit dat verzoekster tijdelijk dient terug te keren voor het aanvragen van een machtiging om verblijf disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verweerder oordeelde dat gelet op de tijdelijkheid van de scheiding er geen sprake is van disproportionaliteit. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

Verzoekster stelt dat zij haar gezinsleven in België dient uit te oefenen daar zij ook de zorg van haar partner, die ernstig ziek is op zich neemt. Verweerder motiveert hieromtrent, zoals uit het derde onderdeel zal blijken ook terecht, dat volgens de arts de begeleiding van een derde noodzakelijk is, doch dat niet werd aangetoond dat die derde persoon noodzakelijkerwijze verzoekster moet zijn, zodat verzoeksters partner voor de tijd dat zij het land verlaat, zich kan beroepen op de diverse diensten van thuisverpleging. Verzoekster toont evenmin aan dat het gelet op de ziekte van haar partner onmogelijk is dat hij tijdelijk meereist naar haar land van herkomst en aldaar de nodige verzorging ontvangt. Verder dient te worden aangestipt dat zo verzoeksters partner gelet op zijn ziekte toch niet meekan en er sprake zou zijn van een scheiding, verweerder terecht motiveert dat het een tijdelijke

scheiding betreft, daar de beslissing verzoekster niet verplicht in Congo te verblijven. Zij dient er enkel haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Niets belet haar om het land legaal binnen te komen eens zij haar aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, in casu niet als onrechtmatig worden beschouwd en is er dus ook geen schending van artikel 8 van het EVRM. Evenmin heeft verzoekster aangetoond dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld door de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid niet te aanvaarden.

Daarnaast stelt verzoekster dat de bestreden beslissing ook het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel schendt, daar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid op 13 oktober 2006 werd afgewezen omdat verzoekster geen huwelijksakte noch een bewijs van samenwonen in het kader van een duurzame relatie had voorgelegd ten bewijze van de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden en verzoekster in het kader van haar nieuwe aanvraag er alles aan gedaan heeft om dit aan te tonen. Bovendien huwden verzoekster en haar partner op 13 oktober 2007 voor het consulaat van Congo. Haar nieuwe aanvraag was gesteund op haar huwelijk en zij toonde met verscheidene stukken aan dat zij reeds tien jaar samenwoont met dhr M.D. Toch weerhoudt ook deze beslissing geen buitengewone omstandigheid. Door geen rekening te houden met de elementen die verzoekster aanbrengt in antwoord op de argumenten van de beslissing van 13 oktober 2006, schendt de bestreden beslissing het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). De beslissing van 13 oktober 2006 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 oktober 2003, op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, motiveerde het volgende:

“Wat betreft de relatie die betrokkene heeft met de heer D.M. (...) dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen huwelijksakte, noch een bewijs van samenwonen in het kader van een duurzame relatie voorlegt. Derhalve kan deze relatie niet weerhouden worden als een uitzonderlijke omstandigheid. Bovendien staat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een persoonlijke levenssfeer. De verplichting om terug te keren om deze aanvraag in te dienen betreft slechts een eventueel tijdelijke scheiding, hetgeen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoekster kan niet voorhouden dat verweerder aldus de verwachting creëerde dat wanneer zij bewijzen voorlegt van haar relatie en samenwonen eventueel via een huwelijk, dat verweerder dit dan automatisch als een buitengewone omstandigheid zou aanvaarden. De motivering van verweerder gaat namelijk verder dan de vaststelling dat er geen bewijzen werden neergelegd. Zo motiveert verweerder dat los van de vraag of verzoekster haar gezinscel voldoende heeft bewezen, dit niet automatisch een schending vormt van artikel 8 van het EVRM en aanvaard zal worden als buitengewone omstandigheid, daar het een tijdelijke scheiding betreft en de vraag om de aanvraag in het buitenland in te dienen niet disproportioneel is ten aanzien van het gezinsleven. Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel stelt verzoekster dat de motivering omtrent de medische zorgen voor haar partner een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De bestreden beslissing

gaat ervan uit dat thuisverpleging te gemakkelijk aangevraagd en toegekend wordt, terwijl er langen wachtrijen zijn en men aan verscheidene voorwaarden dient te voldoen. Bovendien gaat de bestreden beslissing gemakkelijk voorbij aan een acuut medisch probleem, met name dat haar partner ernstig ziek is en dat het voor patiënten belangrijk is om op constante wijze beroep te kunnen doen op een ondersteunende familie. De in België bestaande hulpverlening kan uiteraard niet dezelfde rustgevende zorg bieden als verzoekster. Bijgevolg brengt de bestreden beslissing dhr. M.D. in een onmenselijke en vernederende situatie en schendt ze bijgevolg artikel 3 van het EVRM.

Verweerder motiveert het volgende:

*“Betrokkene beweert dat zij de zorg op zich heeft genomen van de gevestigde vreemdeling dhr. D.M. (...) (R.R.: 074031244987). Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat verzoekster eventueel kan terugkeren naar België. De advocaat van betrokkene beweert dat verzoekster haar aanwezigheid noodzakelijk is voor de dagdagelijkse medische zorg van dhr. D., echter het voorgelegde medisch attest van dr. C. B. d.d. 18.04.2008 stelt duidelijk “...dat de gezondheidstoestand van de heer M.D. (...) de hulp van **derden** zeer noodzakelijk maakt.” Aangezien dhr. D. (...) een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden, betekent een tijdelijke terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst ook geen ontneming van de noodzakelijke medische hulp aan dhr. D. (...), en aldus ook geen schending van artikel 3 EVRM.”*

De Raad benadrukt dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermogt zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur. Bij de beoordeling of het feit dat verzoekster de zorg voor haar partner opneemt, het haar bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen, beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verweerder erkent de situatie doch oordeelt op basis van het door verzoekster bijgebrachte doktersattest dat de hulp die verzoeksters partner nodig heeft niet noodzakelijk door verzoekster zelf dient te worden toegediend, doch dat deze ook door de thuisverplegingsdiensten kan worden verzorgd. Verzoekster werpt tegen dat er lange wachtrijen bestaan en dat men aan verscheidene voorwaarden dient te voldoen om in aanmerking te komen voor deze thuisverplegingsdiensten, doch beperkt zich tot een blote bewering. Zij brengt geen enkel bewijs naar voor dat dhr. D.M. niet zou voldoen aan deze voorwaarden, en er zich dus niet op kan beroepen. Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, zodat verweerder terecht kon concluderen dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is in hoofde van dhr. D.M. en het voor verzoekster aldus niet bijzonder moeilijk is haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.